

Δ Ε Ν Ξ Ε Χ Ν Ω

Η ΠΕΤΡΑ ΤΟΥ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

ΓΙΑΓΚΟΣ ΣΤ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Με τον Ζαόν και τον Κκαραβόν

Τσακκωθήκαν μεσ την στράταν, ο Ζαός κι ο Κκαράός

τζ' εις την ώραν δίκασεν τους, ένας δικαστής σοφός.....

Τσακώθηκαν για τον ρότσον, πούχε βάλει ο Ζαός

κάτω στο δίκόν του τοίχον, για να μείνει στερεός....

Ο Ανδρέας ο Ζαός κι ο Χρίστος Κκαράός, από την Κυθρέα γινήκαν γειτόνοι. Ο Ανδρέας από τον Άη Γιώρκη του Σιρκαλέ παντρεύτηκε την Ευτυχίαν της Καλλούς του Ζορπά, ο δε Χρίστος Κκαράός από τη Βώνη παντρεύτηκε την Αγάθην της Καρρούς, κι εκάτσαν κι οι δυο οικογένειες, στον ίδιο μαχαλλάν, στην ίδια γειτονιά, με γνωστούς γειτόνους, τον Χριστοφάκη Κολιό που έκαμε μουxtάρης πολλά χρόνια, τον αδερφόν του τον Νικολάτσιη (ή άλλως πως Κκόλαν του Ττάττη), τον Χριστόφορο Ττούμπαν, τες Πηλούσες, τις Γιαννίτες την Ειρήνην της (Καρρούς) και άλλοι.

Σαν γειτόνοι ο Ζαβός κι ο Κκαράός περνούσαν καλά παραπάνω κί από τ' αδελφια ... με το καλημέρα Χρίστο, καλημέρα Ανδρέα ... ποτέ τους δεν ψυχράνθησαν, δε μάλλωσαν, πέρασαν χρόνια ως ότου έπρεπε να βρεθεί πέτρα σκανδάλου; ... Έτσι φαίνεται, και παρουσιάστηκε μια πέτρα, πέτρα πραγματική, που εξ αιτίας γράφτη-

κεν η ιστορία αυτή, η κάτωθι:

Η αυλή των σπιτιών του Ζαβού ήτο δυο τρία πόδια ψηλότερη που το δρόμο, και κάθε βαρετό χειμώνα, ο πλινθόκτιστος τοίχος υποχωρούσε, έσκαζε τόπους-τόπους που κάποτε-κάποτε εμπόδιζε και την κυκλοφορία των αμαξιών που ετρίβοντο πάνω του συχνά και έτσι κάθε χρόνο ο Ζαβός εχρειάζετο χτίστην...

Μπήκε σε σκέψεις ο Ζαβός Τι κάμνει, λοιπόν;

Κοντά στον εληόμυλο του Σάββα του Παπα-Μυρμίτζη, θωρεί, μιαν πέτραν του βάρους του, ένα ρότσον ας πούμε των 100-120 οκάδων.. Τι κάμνει ο Ζαβός; Μανικώνεται και κούντα-κούντα τον ξεριζώνει που τη θέση του, και πότε κυλητός και πότε πουκουπιστός σαν ένας άλλος Σίσυφος, του παλπού καιρού, παίρνει και τοποθετεί το ρότσο κάτωθεν ενός αφορμολογούμενου επικίνδυνου σιμνητηρότοιχου.... Από μέσα του εγελούσεν ο Ζαβός, άσχετα πως για να τα καταφέρει και να φέρει ως εδώ το ρότσο τα ρούχα του έγιναν μούσκεμμα από τα δρώματα που αν τον εβλέπατε θα λέγατε πως έππεσε μέσα στον ποταμό του Μαρμαρέτη.....

Πήγε σπίτι, άλλαξε ρούχα ο Ανδρέας μας και γύρισε πίσω στο καφενείο της Ειρηνούς γελαστός, γελαστός και πίνοντας τον καφέ του διηγείτο για το κατόρθωμα του, που πέτυχε, να εμποδίζει στο εξής τα αμά-

Ξια και τα αυτοκίνητα από του να πλησιάζουν και να χτυπούν το σημνητηρότοιχο και να του τον χαλούν....

- Πολοάται ο Χατζη Κώστας του Κολιού και λέει... Ναι, Αντρέα, τα αμάξια θα πογυρίζουν και καλά τους τοίχους του σημνητηρκού σου και θα υποχρεούνται να κτυπούν τους τοίχους, των γειτονικών σπιτιών της Ειρηνούς, του μάστρε Γιαννή του Καρπασίτη και.... τότε το κακό δεν εθεραπεύθη... ότε θάχουμε χειρότερα....

Ακούει την κουβένταν τούτην ο Κκαραός, που έπινε το ζουκκούδι του και λέει ψιθυριστά... «Τούτη εν δουλειά δική μου.... απόψε ο ρότσος θα πάει κάτωθεν των σπιτιών του συγάμπρου μου....»

Είπεν το, έκαμεν το ο Κκαραός... Μεσάνυχτα που επέστρεψεν που το καφενείο του Κανικλίδη, κυλόντας τον ρότσο, τον ετοποθέτησεν κάτω που του συγάμπρου του τον τοίχο.... Σγκώνεται πού το πρωί ο Ζαός για δουλειά, αντικρύζει τον ρότσον στην αντίπεραν πλευράν... Περίλυπος, με δυο χείλη καμένα, προχωρεί για το Σεράγιο να προφτάσει το αυτοκίνητο, και σκέφτεται και ούλο σκέφτεται.

.....Τέλος της εβδομάδας αποπειράται ο Ζαβός και επαναφέρει το ρότσο στην προηγούμενην του θέση, αλλά και ο Κκαραός δεν έμεινε αδρανής.... Έτσι λοιπόν ο ρότσος με το πάρε και φέρε κατάντησε η πέτρα του σκανδάλου, που λαλεί κι ο λόγος.

Πέρασαν δυο-τρεις εβδομάδες, έφευγα κι εγώ που το Σεράγιο και πήγαινα στις μάνας μου, της Ελενίτσας του Στυλλή του Κούτσουρου.... Από μακρυά άκουσα φωνές, άλλαξα βήμα, αφήνοντας πίσω τα σπία του αδερφού μου του Μιχάλη και προχω-

ρώ... Μόλις μπουκκώθηκα το δρόμο Κολιήδες, αντικρύζω τους δυο γειτόνους, τους καλούς φίλους, πιασμένους λαιμό και τζαι λαιμόν... Ο ρότσος στη μέση του δρόμου. Δεν πρόφτασεν ο Ζαβός να τον μεταφέρει... φωνάζουν, φωνάζουν μα και τα χέρια και τα πόδια των κινούνται ωσάν λερναίες ύδρες, αρπάζοντας πουκάμισα, μουστάκια, μαλιά, με αποτέλεσμα, τα υποκάμισα να σχιστούν να γίνουν άσπρες και κόκκινες κουρδέλες από τα γαίματα, που άρχισαν να τρέχουν από τα αυτιά, τα μάτια, τα λαιμά, που λίγο έλειψε να τους πέσουν και τα παντελόνια....

Και ο Γιάγκος βλέποντας από κοντά, και ακούοντας τους λόγους της διαφοράς των δυο γειτόνων, ερώτησε... Κρίμα κι είμαστε τόσοι γειτόνοι και να τους αφήσουμε να σκοτωθούν:

Ακούω, τότε μια φωνήν ενός γειτόνου να λέει: «Άστους πελλούς να μάχονται Άφησ' τους να λαώνονται, αφού εν κι δυο πελλοί...

Μονολογεί πάλιν ο Γιάγκος μέσα του.... «δεν υπάρχει ψυσιή Θεού να τους συμβιβάσει, Κι η σκηνή εξακολουθεί... ευτυχώς δε που δεν είδαμε φονικά αντικείμενα στα χέρια τους.. Ναί, ναί, ... κάποιον έρχεται από μακρυά.. νατος πλησιάζει..... είναι πλάσμα; ναί, είναι πλάσμα, αλλά τετράποδο. Ναί, ένας σκύλος του μαχαλλά, γείτονας του Κκαραού και πού πάει.. έρχεται να συμβιβάσει τους δυο γειτόνους: Θα ξέρει τον Κκαραό που του ρίχνει κάποτε κανένα κοκκαλούδι, αλλά θα ξέρει και τον Ζαβόν που τον προβουρά με κανένα ρότσο σαν τον ιδεί πόξω που το ξωπόρτι του..... Έρχεται νάτον πλησιάζει... πλησιάζει... σταματά λίγο βλέπει τα κοπέλια, βλέπει και πάλι βλέπει, ανακαλύπτει φαίνεται τα φιλικά και τα εχθρι-